

Sygnatura akt VI W 2952/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 grudnia 2014 roku

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia VI Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący SSR Paweł Chodkowski

Protokolant: Katarzyna Kraska

po rozpoznaniu w dniu 3 grudnia 2014 roku

sprawy przeciwko W. W. (1) synowi S. i A. z domu K.

urodzonego (...) w B.

obwinionego o to, że

w dniu 28.03.2014r do godz. 20:30 we W. na ul. (...) w Siedzibie Straży Miejskiej będąc użytkownikiem pojazdu marki H. o nr rej (...), w nadesłanym piśmie, nie wskazał na żądanie uprawnionego organu komu powierzył pojazd, którego kierujący w dniu 17.02.2014r o godz. 10:19 we W. na ul. (...) przekroczył dozwoloną prędkość o 25 km/h.

tj. o czyn z art. 96 § 3 kw

I. uznaje obwinionego **W. W. (1)** za winnego czynu opisanego w części wstępnej wyroku, stanowiącego wykroczenie z art. 96 § 3 kw i za to na podstawie art. 96 § 3 kw wymierza mu karę grzywny w wysokości **300 (trzystu) złotych**;

II. na podstawie art. 118 § 1 kpw i art. 616 § 2 kpk w zw. z art. 119 kpw obciąża obwinionego kosztami postępowania w wysokości 100 zł oraz wymierza mu opłatę w kwocie 30 zł.

UZASADNIENIE

W toku przewodu sądowego ustalono następujący stan faktyczny:

W. W. (1) jest współnikiem spółki cywilnej (...)C. W. W., G. K.. W spółce zatrudnionych jest kilkunastu pracowników, z których sześciu, wykonując swoje obowiązki służbowe, użytkuje leasingowany przez spółkę samochód marki H. nr rej. (...).

W dniu 17 lutego 2014 roku osoba kierująca wskazanym pojazdem, o godzinie 10:19, ulicy (...) we W., poruszała się z prędkością 75 km/h.

Dopuszczalna prędkość w tym miejscu wynosiła 50 km/h.

Wezwany przez Straż Miejską do udzielenia odpowiedzi na sformułowane wobec niego pytania odnoszące się do osoby kierującej samochodem, w szczególności poprzez wskazanie osoby, której powierzył pojazd do kierowania lub używania, W. W. (1), w pismach z 13 marca 2014 roku, 28 marca 2014 roku i 22 kwietnia 2014 roku oświadczył, że z uwagi na ilość osób uprawnionych do korzystania z samochodu, nie jest w stanie wskazać, kto prowadził samochód, gdy przekroczone nim dopuszczalną prędkość.

dowód:

wyjaśnienia W. W. (2) k.41;

wydruk fotoradaru k. 5;

pisma W. W. (2) do Straży Miejskiej k. 10,11,12;

kopia dowodu rejestracyjnego samochodu k.38.

notatka urzędowa k. 4;

wezwanie Straży Miejskiej do złożenia oświadczenia wraz z potwierdzeniem osobistego odbioru k.9, 18.

W postępowaniu jurysdykcyjnym W. W. (1) nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. W złożonych wyjaśnieniach podniósł, że w spółce, której jest współnikiem, samochodem marki H., jeździć może aż sześciu pracowników spółki. Nie wie więc, kto kierował samochodem, gdy przekroczone nim dopuszczalną prędkość na ulicy (...) we W. i z tego względu nie wskazał Straży Miejskiej osoby, która to uczyniła.

Oceniając zgromadzony w sprawie materiał dowodowy stwierdzić należy, że okoliczności przedmiotowe zarzucanego obwinionemu czynu są bezsporne. Fakt popełnienia wykroczenia w dniu 17 lutego 2014 roku na ulicy (...) samochodem leasingowanym przez F. M., wynika ze zgromadzonej dokumentacji i nie jest kwestionowany przez żadną ze stron, w tym obwinionego. Ten jednak próbuje ekskulpować się, wskazując na wielość osób, które uprawnione są do użytkowania pojazdu i wynikającą stąd niemożność wskazania, która z nich, w oznaczonym czasie i miejscu, samochód ten użytkowała.

W myśl art. 78 pkt 4 prawa o ruchu drogowym właściciel lub posiadacz pojazdu ma obowiązek wskazać na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie (za wyjątkiem sytuacji, gdy pojazd został użyty wbrew woli właściciela i nie mógł temu zapobiec).

Odpowiedzialność za zaniechanie wykonania tego obowiązku określona została w art. 96 § 3 k.w. Sprawca wykroczenia z art. 96 § 3 kw popełnia je poprzez zaniechanie, pełni zatem rolę gwaranta i warunkiem jego odpowiedzialności jest istnienie prawnego, szczególnego obowiązku, którego wykonania zaniechał. Taki właśnie prawny obowiązek statuuje art. 78 ust. 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. prawo o ruchu drogowym

Z treści art. 96 § 3 kw nie wynika w żadnym jego miejscu, by ustawodawca ograniczał jego popełnienie tylko do umyślności. Może być zatem popełnione zarówno umyślnie, jak i w formie winy nieumyślnej. Dla jego bytu wystarczy samo stworzenie możliwości do aprobowanego, niekontrolowanego wykorzystania pojazdu przez osoby nieznane osobie uprawnionej. Zatem osoba uprawniona, nie musi znać osób korzystających z jej pojazdu. Nie musi działać w sposób nakierunkowany na niezrealizowanie obowiązku wynikającego z art. 78 ust. 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. prawo o ruchu drogowym, czy nawet godzić się z możliwością niezrealizowania tego obowiązku. Wystarczy niezachowanie należytej ostrożności, by takich sytuacji uniknąć.

Taka zaś sytuacja miała miejsce w rozpatrywanej sprawie. Obwiniony wskazuje na uprawnienie do korzystania z samochodu przez sześciu pracowników spółki. Omawiany przepis nie zawiera jednak wyłączenia od wykonania nałożonego przez ustawodawcę obowiązku osób, które zezwoliły większej ilości osób, na użytkowanie pojazdu. Jakby mogły na to wskazywać wyjaśnienia obwinionego. Właśnie bowiem podane przez niego fakty, uzasadniają jego odpowiedzialność za wykroczenie. Stworzył bowiem możliwość aprobowanego i niekontrolowanego przez niego korzystania przez inne osoby z samochodu, który leasinguje spółka (...). Na żądanie Straży Miejskiej, nie był zaś w stanie wskazać tej osoby, która przekroczyła dopuszczalną prędkość.

Czytelność lub nieczytelność zdjęcia sprawcy wykroczenia, nie ma dla oceny jego odpowiedzialności karnej żadnego znaczenia. Może mu tylko ułatwić zrealizowanie ciężącego na nim obowiązku.

Charakter bowiem dostarczonego obwinionemu zdjęcia nie zwalniał go bowiem z ustalenia, kto w danym czasie i miejscu (na co wskazywał w swoim piśmie stanowiącym odpowiedź na wezwanie Straży Miejskiej) użytkował pojazd. Pomimo tego odpowiedzi na formułowane wobec niego pytanie nie udzielił i nie wykonał ciężącego na nim obowiązku z art. 96 § 3 kw.

Wykroczenie z art. 96 § 3 kw na celu między innymi zapewnić szybkiego i sprawnego toku postępowania w sprawach o wypadki i kolizje drogowe, w których kierujący zbiegli z miejsca zdarzenia (por. W. Kotowski: Ustawa prawo o ruchu drogowym. Komentarz praktyczny, Warszawa 2002, s. 539). Oczekuje się w nim bowiem jedynie tego, by właściciel lub posiadacz pojazdu orientował się co do tego, kto i kiedy porusza się jego samochodem, a przez to, by w sposób właściwy zabezpieczał pojazd (por. R. A. Stefański: Prawo o ruchu drogowym, Warszawa 2005, s. 508).

Dlatego w obecnym stanie prawnym niewskazanie przez właściciela lub posiadacza pojazdu, komu powierzył ten pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie z powodu braku odnośnej wiedzy, co do tej osoby stanowi wybryk z art. 96 § 3 kw (chyba że pojazd został użyty wbrew jego woli i wiedzy przez nieznaną osobę, czemu nie mógł zapobiec, jak stanowi art. 78 ust. 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. prawo o ruchu drogowym). Ustawodawca bowiem kreując obowiązek, o którym mowa w art. 78 ust. 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. prawo o ruchu drogowym nałożył na osoby, będące adresatami tego przepisu powinność podjęcia działań zapewniających możliwość realizacji tego obowiązku. Ich brak rodzi odpowiedzialność za wykroczenie.

Z tego względu Sąd uznał W. W. (2). za winnego popełnienia zarzucanego mu wykroczenia.

Informację przekazaną przez obronę (k. 38), o konieczności pociągnięcia do odpowiedzialności karnej również drugiego współnika spółki cywilnej (G. K.), przekazano Straży Miejskiej i zostanie ona wykorzystana przez ten podmiot w dalszym postępowaniu. Proces sądowy opiera się jednak m.in. na zasadzie skargowości.

Nagminność tego rodzaju zachowań osób odmawiających udzielenia informacji na temat kierowców dopuszczających się wykroczeń, pomimo nałożonego na nich obowiązku wynikającego z faktu własności (posiadania) pojazdu, na obszarze miasta, to okoliczność którą Sąd miał na względzie wymierzając W. W. (2) karę grzywny. Kara ta nie jest nadmiernie surowa, a jednocześnie w pełni adekwatna do stopnia winy oraz społecznej szkodliwości przedmiotowego czynu, uwzględnia jego sytuację materialną i pozwoli na osiągnięcie celów kary tak w zakresie wychowawczego oddziaływania na obwinionego, jak i w płaszczyźnie społecznej oddziaływania.

Uzmysłowi również obwinionemu niewłaściwość jego zachowania.

Orzeczenie o kosztach postępowania oparto o przepis art. 118§ 1 k.p.w w zw. z art. 627 kpk w zw. z art. 119 k.p.w.